

DE MINORCA

Boven: Minorca hen.

Foto: Freddy Bettink.

Links: De Castellana negra (Castiliaans hoen), die beschouwd wordt als het Spaanse oerras waaruit de Minorca, Spaanse Witwang en Andalusiër ontstaan zijn.

Foto: Aviculture Europe.

Belofte maakt schuld; al in het februari-nummer van 2008 beloofden wij u een uitgebreid artikel over de Minorca, en hier is het dan eindelijk. Minorca's stammen waarschijnlijk direct af van het oude Spaanse ras, het Castiliaans hoen; een veredelde vorm van dit ras werd aangetroffen op het eiland Menorca.

DE GESCHIEDENIS VAN DE MINORCA'S IN EUROPA

Door: Hilbert Pater (NL) en redactie Aviculture Europe

Lang voordat er rassen en standaardomschrijvingen waren, kwamen er in vele gebieden van Spanje al zwarte kippen voor met witte oorlellen. Op het Spaanse eiland Menorca was dat de kip die wij nu kennen als Minorca; de oorspronkelijke kippen waren echter een stuk kleiner en kort-beniger dan de huidige Minorca's. Ze zouden door zeelieden die tussen de Balearen en de havens van Bristol, Plymouth en Devonport voeren, naar Engeland zijn gebracht. De oudst bekende registratie in Engeland zou dateren van 1834; ze werden toen beschreven onder hun huidige naam: Minorca. Volgens de omschrijving waren het zwarte kippen, met grote witte oren, die grote witte eieren legden. Maar Le Worthy beschrijft in datzelfde jaar ook al een witte Minorca, die bij toeval uit de zwarten ontstaan was. Vaak werden ze gewoon "Spanish" (Spaanse kippen) genoemd, hoewel die naam eigenlijk hoorde bij de Spaanse Witwangen, die, naar men nu algemeen

aanneemt, ontstaan zijn uit de Minorca door selectie op steeds grotere witte oren.

In een artikel in het 'Nineteen Twenty-Seven Year Book of the International S. C. Black Minorca Club', door Capt. Jens L. Peterson - Chicago Ill. (1927) kunnen we echter lezen dat de eerste Minorca's al in 1783 in Engeland zijn gekomen: *"In 1781, voor het eind van de Amerikaanse Revolutie, werd er door de Britten een Spaans koopvaardijschip gekaapt op open zee (Engeland was toen in oorlog met Spanje). De bemanning van het gekaapte schip werd naar Engeland getransporteerd en daar gevangen gezet. Na het tekenen van de vrede besloten deze Spanjaarden om in Engeland te blijven en bij het overbrengen van persoonlijke bezittingen, kwamen er ook Minorca's mee naar Engeland. Zo zijn in 1783 de eerste enkelkammige zwarte Minorca's in Engeland gekomen"*.

Deze dieren hadden niet het voorkomen van de huidige Minorca; het was een sterk gedrongen hoen met een kam van normale grootte. Ze werden vooral geprezen om hun gehardheid en goede leg van grote witte eieren.

De faam van de 'roodwangige' Spaansen spreidde zich al heel snel rond. Als 'onveredeld ras' hadden ze reeds een lange staat van dienst toen in 1895 voor het eerst de naam Minorca opdook tijdens een tentoonstelling in het Engelse Barustaple, waar ze naast de 'gewone' Spaanse Hoenders (Spaanse Witwangen) werden getoond.

Rechts: Spaanse Witwangen, getekend door Ludlow in 1890.

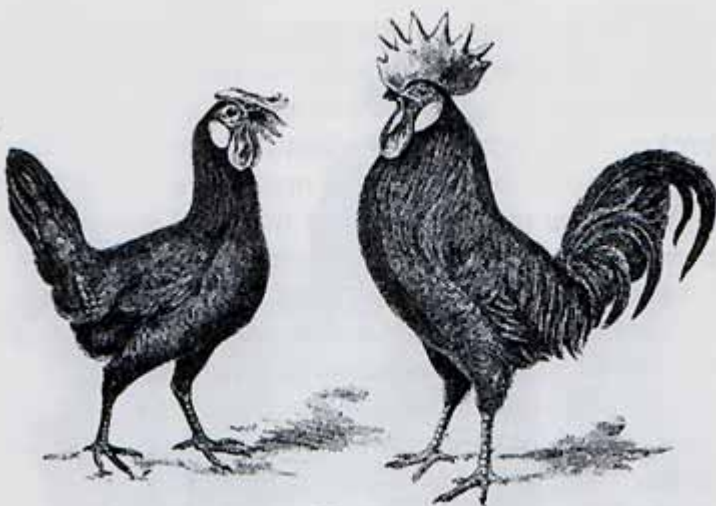

Peterson: *"In die tijd begonnen welgestelde*

Engelse landeigenaren zich bezig te houden met het verbeteren van de veestapel en dit aan te moedigen door het houden van tentoonstellingen. Ze begonnen het ras te fokken naar eigen ideeën aangaande grootte en kenmerken, daarbij

volkomen voorbijgaand aan de nuteigenschappen. Zo maakten zij een grof en fors hoen met overmatig grote kam en oorlellen; het huidige type van de enkelkammige zwarte Minorca in Engeland" (Noot: 1927)

Links: Vroegere Minorca's in Engeland, tekenaar onbekend. Archief H. Pater.

"Dit type Minorca kwam in 1880 naar Duitsland. Daar zag men de 'fouten' van dit type hoen en praktisch als ze waren, begonnen ze meteen aan het normaliseren van de grote kam en oren, en werkten

Schwarze Minorca-Henne

daarbij ook naar een sierlijker type. Om hun doel te bereiken kruisten ze de Minorca's met zwarte Langshans; dit resulteerde in Minorca's met meer symmetrie, een langer lichaam, een elegantere staardracht en kleinere kopversierselen. Maar met daarbij de volgende fouten: lichtgrijze of roze poten; bronskleur in het gevederte van de hanen; paarse een blauwachtige glans bij de hennen, en de hennen werden vaak broeds. Bovendien duurde het langer voordat ze volwassen waren en de eieren waren kleiner en bruin i.p.v. wit. Incidenteel zijn er ook dieren van deze fokrichting naar Denemarken en andere Scandinavische landen gegaan en daar geaccepteerd als hun type Minorca".

Links: Minorca hen in Duitsland, tekening uit 1920 van Kurt Zander.

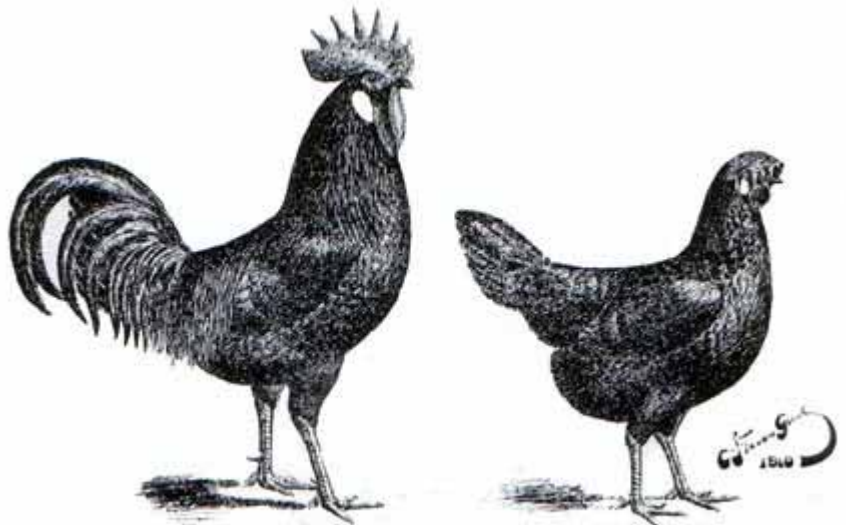
Wanneer de Minorca's in Nederland kwamen is niet precies bekend, maar de heer G. Muijs schreef destijds in het pluimveeblad 'Avicultura' dat hij in 1889 zelf Minorca's fokte, en dat ze 20 jaar eerder veel gekruist werden met andere rassen: "Elke kruising brengt een flink geharde legvogel voort. Gekruist met de Orpington geeft dit een product dat wel als het meest geharde en productieve hoen bekend is."

Rechts: Tekening van de Nederlandse tekenaar Van Gink 1910.

Foto: Archief H. Pater.

Links: Zwarte rozekammige Minorca haan van J.C. van Nievelt op de Avicultura Tentoonstelling van januari 1920.

Foto: Archief Avicultura.

Naast de zwarten en de witten werden ze ook gefokt in blauw en koekoek; deze laatste kleurslag werd later gewijzigd in gestreept.

In Amerika ontstonden de buffkleurige, maar deze zijn in Europa nooit echt populair geworden.

De koekoekkleurigen zijn in Duitsland ontstaan, waar ze een totaal eigen type ontwikkelden. Deze kleurslag werd vervolgens erkend onder de naam Deutsche Sperber (Duitse Koekoek) en wordt nog steeds in ruime mate gefokt.

Rond 1920 raakt de Minorca in Nederland zijn goede naam weer kwijt. Het zijn dan zwakke dieren geworden; door de steeds groter gekweekte kam en oren, en de hoge poten (door het inkruisen van Langshan) was er niet veel van het oorspronkelijke type over. Het inkruisen van Langshans door de Engelse fokkers is eigenlijk rampzalig geweest voor de Minorca. Niet alleen het type ging verloren, maar ook de relatief dunne benen konden het zware lichaam niet goed dragen, met als gevolg dat de voortbeweging houderig werd en de hanen nauwelijks in staat waren tot voortplanting. Het teruglopen de legkracht en de opkomst van de nutrassen uit de Verenigde Staten werd de nekslag voor dit Spaanse ras. In latere jaren is men toch teruggekomen op het streven om steeds maar grotere kammen en oren op dit ras te fokken, want met dit alles ging ook het weerstandsvermogen van het ras achteruit en het werd algemeen aangenomen dat zo'n grote kam het dier verzwakt. Als sportras heeft het daarna nog een tiental jaren op niveau kunnen meedraaien, maar van lieverlee begon ook de interesse voor dit ras bij de sportfokkers te dalen. De eisen die men in op de Nederlandse tentoonstellingen aan dit ras stelde zijn eigenlijk altijd te hoog geweest.

Rechts: Gestreepte Minorca's in Duitsland, eind 19e eeuw, door Kurt Zander.

Foto: Archief H. Pater.

In zijn artikel beschreef Dhr. Peterson ook nog in het kort hoe de ontwikkelingen in 1927 in Europa waren: *"In de Europese*

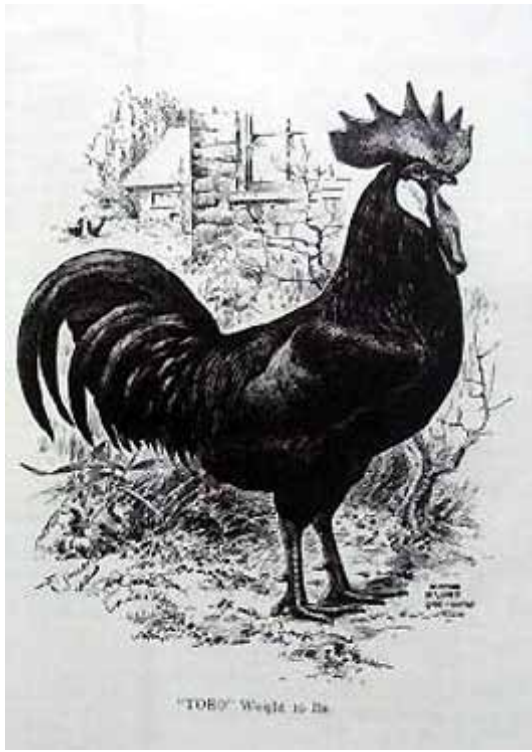
nieuwsbrieven van de Minorca Speciaalclubs lees ik het volgende: Mr. Fisher van de Engelse Minorca Club vindt dat het ras tijdens de recentelijke Wereldoorlog verwaarloosd is, maar dat de Engelsen er zich na de oorlog op toegelegd hebben om meer te fokken op zaken als de leg, en zo de verdwenen goede eigenschappen weer terug te fokken. Sinds de Club deze richting ingeslagen is, is het ledenaantal 100% gestegen en zitten er weer grote aantallen Minorca's op de Crystal Palace Show. In Duitsland zegt professor Fels tevreden te zijn met de Duitse fokrichting. Hij geeft wel toe dat het inkruisen van de Langshan een fout was, en adviseert om te blijven selecteren om deze fouten te elimineren. De Deense fokkers hopen door kruisen van hun eigen type Minorca met het Duitse type, een hoen te krijgen gelijkend op het Amerikaanse type Minorca. Ze hebben daar een aantal van geïmporteerd en vinden dat het ideale type".

DE GESCHIEDENIS VAN DE MINORCA'S IN DE VERENIGDE STATEN

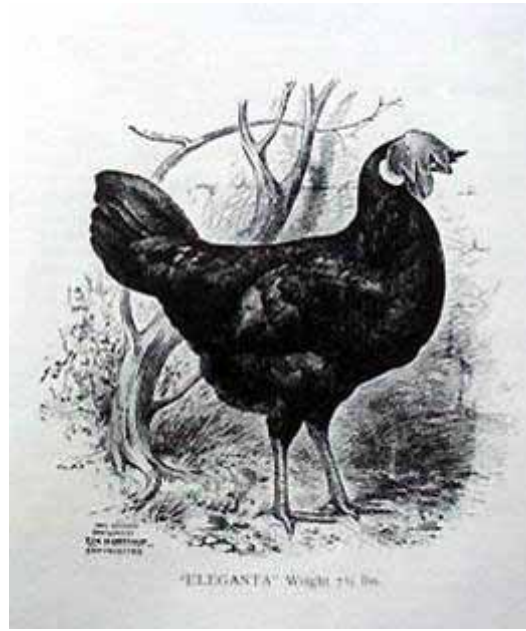
Tekst en foto's: Danne J. Honour (USA)

In oude boeken en artikelen kunnen we lezen dat de Minorca's rond 1885 vanuit Engeland naar Amerika kwamen. De Spaanse Witwangen waren hier toen echter al tientallen jaren bekend. In 1884 importeerde J.J. Fultz uit Mount Vernon, Ohio, een aantal zwarte Minorca's rechtstreeks vanuit Engeland. Witte Minorca's werden in 1885 geïmporteerd door Francis A. Mortimer uit Pennsylvania.

Ze werden populair omdat ze groter waren dan de Leghorns en ook een groter ei legden. Ze hadden veel van de goede kwaliteiten van de Spaanse Witwangen, plus dat ze vitaler en meer gehard waren.

Links en onder: Minorca's in Amerika, Northup 1898.

Peterson (1927): "De invoer van de enkelkammige zwarte Minorca naar de USA is via 2 verschillende routes gegaan. De eerste: de zuidelijke staten hadden meer contact met Engeland en het was dus natuurlijk dat de Minorca's die in het zuiden verschenen van het Engelse type waren. Route twee: de noordelijke staten en New England hadden voorafgaand aan de Burgeroorlog veel contacten met Duitsland, en het ligt voor de hand dat hier voornamelijk Minorca's van het Duitse type ingevoerd werden. Aan het einde van de 19^e eeuw waren er dus 2 typen van de zwarte Minorca in Amerika en die 2 typen verspreidden zich met dezelfde regelmaat van de trekkende bevolking naar het westen, en vermengden zich - net als hun eigenaars, in de Mississippi Basin of het Great Middle West. Hier begon de ontwikkeling van de Amerikaanse Minorca. Een nog jonge foklijn, maar er mag gerust gesteld worden dat er in de afgelopen 30 jaar in Amerika meer aan het ras gedaan is dan in de afgelopen 100 jaar in een van de Europese landen. De Amerikaanse fokkers werken aan een hoen, waarin alle goede eigenschappen van de eerdere Minorca's behouden zijn en de fouten voor zoveel mogelijk uitgeselecteerd. Onnodig te zeggen dat wat bereikt is en nog zal worden, vooral te danken is aan de Internationale Enkelkammige Zwarte Minorca Club, die in de 32 jaar van haar bestaan trouw gebleven is aan haar doelstellingen en haar ledenaantal zag groeien tot 600 en meer".

Links: Tekening uit 1897.

Begin 1900 werden de rozekammige zwarte en witte Minorca gemaakt. Algemeen wordt aangenomen dat dit gedaan is door middel van kruisen met Hollandse Hoenders; later is er geselecteerd op een kleinere en fijnere rozekam.

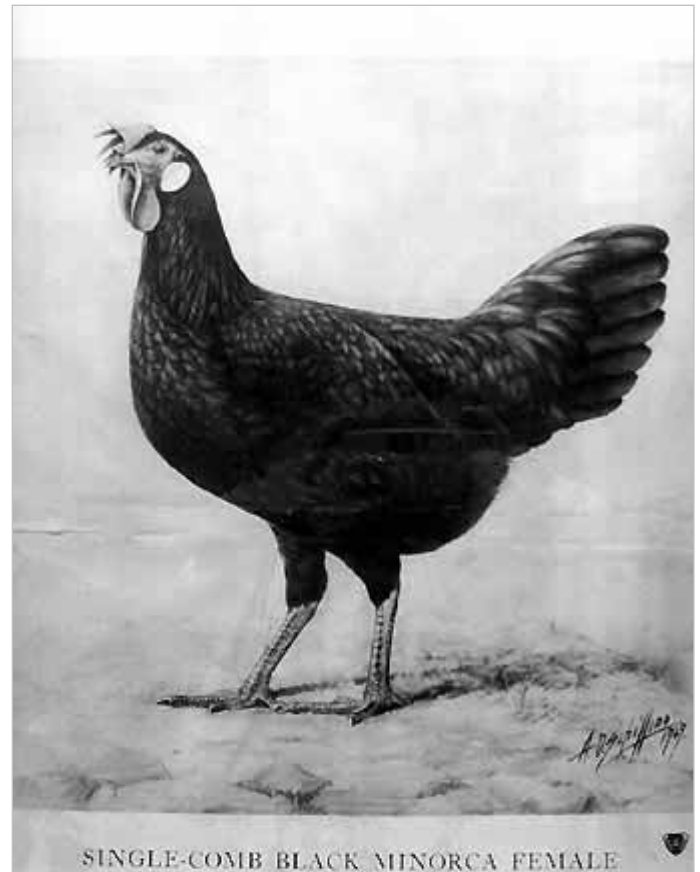
Achterliggende gedachte was dat de rozekammen niet zo snel bevroren, maar de grote lellen konden ook bevroren. Bovendien waren sommige stammen rozekammige Minorca's minder vruchtbaar en hadden de neiging om kleiner te worden dan de Minorca's met een enkele kam.

Rechts: Een prachtige haan uit 1925.

Het duurde zeker wel een tiental jaren voordat het grotere en grovere Engelse type Minorca in zwang raakte bij de tentoonstellingsfokkers. Het ouderwetse, kleinere type van de 'Amerikaanse' Minorca bleef wel dienst doen op de boerderijen als leghoen. Na verloop van tijd voldeden ze niet meer aan de markteisen en werd de Leghorn de algemene keuze als legkip.

Onder: Twee ingelijste tekeningen van Schiller uit 1929. De laatste keer dat Schilling de standaardtekening van de zwarte Minorca aanpaste was in 1952, voor de standaard van 1953. Hij voegde een staartstuurveer toe bij de haan en de hen en een extra sikkelveer bij de haan, en maakte de sikkels iets langer. Artur Schilling overleed in 1956. In de recente (kleurendruk) standaard worden deze tekeningen niet meer gebruikt. Met dank aan de American Poultry Association voor hun toestemming om deze prenten te publiceren.

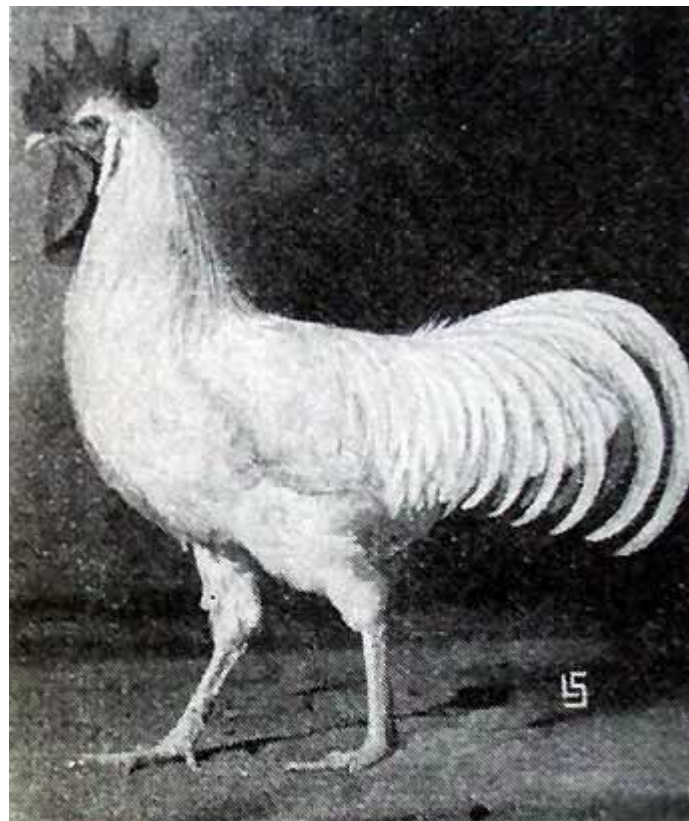
De enkelkammige zwarte Minorca was altijd de grootste en het beste qua type. Twee punten waar de fokkers hier aan gewerkt hebben, waren een kleinere kam en een meer gespreide staart, omdat er een tendens was om zeer grote kammen te fokken en geknepen staarten. Maar ook wit in het gezicht, zijspranken aan de kam en omhangende kam bij de haan, zijn een paar voorbeelden van de fouten die uitgeselecteerd moesten worden door middel van selectie.

De witte enkelkammige Minorca's waren begin 1900 van vrij goede kwaliteit, vooral omdat het recessief witten waren die uit goede foklijnen van de zwarte Minorca vielen. Ze werden ook wel gekruist met goede zwarte Minorca's, maar dat gaf vaak donkere poten en ogen. Terugkruisen aan de recessief witte

Minorca's gaf dan weer de juiste poot- en oogkleur. Kruisingen in recentere jaren met witte Leghorns en dominant wit bleken niet goed uit te pakken voor de witte Minorca's en ze zijn nu zeldzaam. Ik ben van mening dat een echte witte Minorca recessief wit moet zijn. In de dertiger jaren had E.C. Booth meer dan 20.000 witte Minorca's.

Rechts: Een witte haan, door L. Stahmer.

De Buff Minorca is aan het eind van de 19e eeuw-begin 20ste eeuw in Amerika ontstaan. Meestal waren het kruisingen van zwarte Minorca's met Buff Leghorns, wat echter leidde tot donkere poten, roodachtige veer- kleur, klein postuur en slecht type. Voor die eerste fokkers was het tobben en de buffs vererfden ook niet zuiver. De gebroeders Lindgren hadden meer succes, ondanks dat ze het op dezelfde manier probeerden. Edward Schmidt begon in 1909 met buff Minorca's uit de Lindgren stam. Hij zag in dat ze vooral het Minorca-type misten en kruiste een zeer grote witte Minorca haan met een perfect type in, en slaagde er in om het te kleine formaat en slechte type er uit te fokken. In het 'Inland Poultry Journal' van Maart 1922 is te lezen: *"Op de laatste 'Great Chicago Coliseum show' bracht Mr. Edward F. Schmidt uit Hazelrigg, Indiana een grote klas buff Minorca's, die het ras op hun best toonden. Ingekooid naast een rij zwarte Minorca's van de beste kwaliteit die ooit getoond was, lieten deze vrij nieuwe Buffs het gewenste Minorca type zien, van de snavel tot het puntje van de staart, zowel in formaat als in type en stand. Daarbij hadden ze hetzelfde zachte, rijke buffkleur als de winnende dieren van de buff- kleurige Orpingtons, Plymouth Rocks en Wyandottes. Waarlijk een bijzondere show"*.

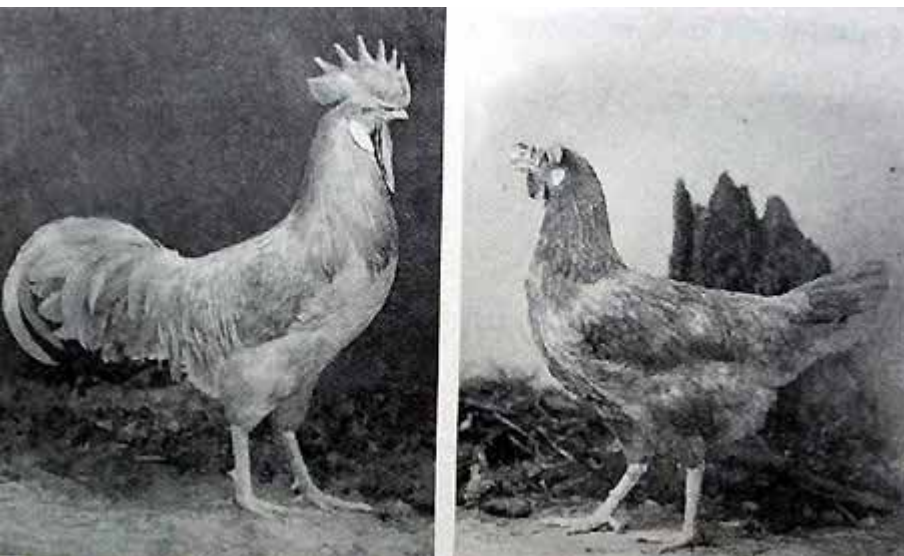

Schmidt had nu de beste dieren en bleef topfokker van buff Minorca's tot zijn dood in de 50-er jaren.

Schmidt had nu de beste dieren en bleef topfokker van buff Minorca's tot zijn dood in de 50-er jaren.

Schmidt had nu de beste dieren en bleef topfokker van buff Minorca's tot zijn dood in de 50-er jaren.

Links: Buff Minorca's uit 1925.

Cyrus M. Lewis had Buff Minorca's van 1915 tot 1950 en tot zijn dood in 1980 hebben we veel met elkaar gecor- respondeerd. Eind 20-er jaren had Cyrus een Buff Orpington

haan die uitblonk in kleur en grootte. Deze haan heeft hij gepaard aan zijn buff Minorca hennen en hiermee een aparte foklijn op gezet van dieren die lang van rug waren en een prachtige buffkleur hadden; zelfs de hennen hadden een diepe buff onderkleur. Ook de leg was zeer goed. Cy haalde ook wel eens topdieren bij Schmidt en hun beide foklijnen pasten wonderwel bij elkaar. Zelf heb ik ook een tijdlang buff Minorca's gefokt en volgde zodoende een en ander op de voet. Ik ga er van uit dat Cyrus Lewis een betrouwbare bron was. Naar zijn zeggen hadden zijn buff Minorca haan en hen model gestaan voor de kleurenbijlage van de Poultry Tribune van maart 1928 (getekend door L. Stahmer).

In de loop van de tijd zijn er nog andere variëteiten van de Minorca gefokt, maar ze hadden nooit het juiste type of formaat. Om er een paar te noemen: Rozekammige buff Minorca's, koekoek/gestreepte Minorca's, parelgrijze Minorca's en rode met zwarte staart. Cyrus Lewis heeft me verteld dat hij een paar kwaliteitsdieren had in rozekammig buff en rode Minorca's met zwarte staart.

DE HUIDIGE MINORCA IN EUROPA

Door: Hilbert Pater en redactie
Aviculture Europe

Links: Minorca hennen bij
Freddy Bettink in Lochem,
2008.

Volgens de Nederlandse standaard, is de huidige Minorca het grootste en zwaarste hoen van de Middellandse Zee-rassen. Elk Europees land heeft wel enigszins zijn eigen type Minorca gefokt; in België wat fors en geblokt, in Duitsland wat slanker en langer, in Engeland wat hoger gesteld en met iets hogere staardracht. In Spanje zijn sinds de laatste decennia de

standaards voor veel rassen schriftelijk vastgelegd en is veel interesse in het in stand houden van de originele Spaanse rassen, waaronder ook de Minorca. Op fokstation Sa Granja - *Associació de la Gallina Menorquina* houdt men zich specifiek bezig met de fok van dit ras, waarvan er - volgens telling in 2003 - nog slechts zo'n 200 zouden bestaan in Spanje.

Zie ook <http://www.racesautoctones.com/index.php?id=27>

Rechts:

Oude haan, met wat Duits bloed.
Fokker: Albert Bakker, 2002.
Foto: Aviculture Europe.

Internationaal gezien zijn de standaards in grote lijnen gelijk. Voor alles moet de Minorca een krachtige verschijning zijn; het is immers het grootste en het zwaarste Middellandse Zeeras. De stelling is vrij hoog, maar mag niet ontfaan in een te hoge stelling die de harmonie en de elegantie van het ras aantast. De Minorca is een fors, doch slank hoen met opgerichte houding, aflopende rug en een vol bevederde staart. Op het Europese continent is de staardracht vrij laag, maar in Spanje, de UK en overige landen wordt de staart iets hoger gedragen, zoals dat oorspronkelijk ook was.

Boven: Jonge haan, onder: een jonge hen. Fokker & fotograaf: Freddy Bettink.

De kam is groot, maar moet altijd stevig zijn, met een regelmatige kaminsnijding, bij voorkeur met 5 of 6 kampunten. Bij de hen hangt de kam naar één zijde, maar moet het gezicht van voren vrij laten. Ook bij de hen is een stevige kam belangrijker dan een grote slappe kam. Ook de kinellen zijn lang. Het gezicht is

rood. De oren zijn opvallend groot, amandelvormig/ovaal en zuiver wit. Oogkleur: bij de zwarten donkerbruin tot bruinzwart; bij de blauwen: donkerbruin; bij de overige kleurslagen: roodbruin.

De beenkleur is bij de zwarte donker leiblaauw en bij de overige kleurslagen roze-wit, dus zonder pigmentvorming. De raskenmerken bij de Minorca liggen heel goed vast, zodat er maar weinig variatie voorkomt bij het fokken. Groot daarentegen is de invloed van de verzorging, omdat de kopversierselen extra aandacht behoeven.

Zwart is de meest geziene kleurslag, maar er zijn ook blauwe en witte Minorca's. In Nederland zijn ook gestreepte en buffkleurige Minorca's erkend, maar die komen voor zover wij weten niet voor in Europa. Alle kleurslagen zijn ook erkend met rozekam. In Nederland worden ook rozekammige Minorca's gefokt.

Buffkleurige Minorca's komen nog wel voor in de USA en ook bijvoorbeeld in Argentinië; maar ze zijn overal zeldzaam.

Het gewicht van een volwassen haan is 3,5 kilo, en van een volwassen hen 3 kilo. In Spanje en Duitsland verlangt men een minimum eigewicht van 60 gram.

Boven: Witte Minorca's. Fokker: Albert Bakker 2002. Foto: Freddy Bettink.

**Rechts: Zwarte hennen, 2008.
Foto en fokker: Freddy Bettink.**

DE HUIDIGE MINORCA'S IN DE USA

Tekst en foto's: Danne J. Honour, 2009

Links: Zwarte hen van Richard Schock.

De Amerikaanse standaardbeschrijving is rond 1900 opgesteld met inbreng van prominente fokkers met veel kennis en fokervaring. De meest praktische kenmerken werden benadrukt, waarbij het middelmatige de voorkeur had. Zodoende werden extremiteiten bij de rassen voorkomen. Nuteigenschappen en

vitaliteit waren het belangrijkste criterium in die tijd, en dat gold voor alle rassen.

Head points-Minorca male

Voor de Minorca verlangt de Amerikaanse standaard grote witte amandelvormige oren. De grote ronde oorlellen waren specifiek voor de Hollandse Hoenders en Javakrielen.

Links: Ideale kop volgens de Amerikaanse standaard.

Tekening: Danne Honour 1983.

In de Verenigde Staten zijn de Minorca's niet dik gezaaid, maar u kunt hier toch nog wel goede enkelkammige zwarten vinden. Het is altijd zeer indrukwekkend om een krachtig gebouwde Minorca van de juiste grootte, hoogte en lengte in de tentoonstellingskooi te zien.

Rechts: Rozekammige zwarte Minorca hen van Richard Schock.

Links onder: Witte enkelkammige Minorca hen van Richard Schock.

In de huidige Amerikaanse standaard geldt voor alle kleurslagen hetzelfde gewicht. Lange tijd wogen de zwarten 500 gram zwaarder, maar in de oude standaard van 1925 stonden ook dezelfde gewichten bij de zwarte en buff Minorca's met enkele kam. Tussen 1930 en 1974 werd het gewicht van de zwarten met 500 gram verhoogd. Nu is het weer voor alle kleurslagen hetzelfde, ook voor de rozekammige variëteiten; iets zwaarder dan in Europa; de hanen van 3,4 tot 3,6 kilo en de hennen van 3 tot 3,4 kilo.

MINORCA'S IN AUSTRALIË

Door: Greg Davies

Ook in Australië zijn de Minorca's nogal zeldzaam, al zijn er hier en daar toch nog wel wat fokkers van dit ras. Over het algemeen zijn ze – vergeleken met zo'n 30 jaar geleden – nu aan de kleine kant en meestal kleiner dan de Leghorns. We zien vrijwel alleen de zwarte kleurslag, al heb ik hier toch ook wel eens een enkele witte of blauwe gezien, maar men kan gerust stellen dat die hier uitermate zeldzaam zijn. Qua type zijn ze nog steeds vrij goed (behalve dan de grootte) met fraaie kammen en oorlellen, en ook met een zeer goede groenglanzende bevedering. Het is echt jammer dat er nog maar zo weinig zijn, want een Minorca van het juiste type en formaat is prachtig om te zien.

Ze zijn al vrij vroeg in Australië gekomen vanwege hun faam een uitstekende legkip te zijn, en men neemt aan dat ze destijds op deskundige wijze gebruikt zijn in de kruisingen om de Australorp te maken. Begin jaren 70 heb ik er zelf een aantal gehad, maar als jonge fokker had ik toen nog niet genoeg ervaring om de witte oorlellen in goede conditie te houden, dus heb ik ze weggedaan. Ik moet zeggen, dat volgens mij Minorca hanen het hardst kraaien van alle hanen die ik in de loop van tijd gehoord heb.

Links: Een winnende haan in 2006 van fokker M. Goodwin.

Foto: Andy Vardy

(www.backyardpoultry.com)

Op de foto's rechts en links onder ziet u een jonge hen en haan (kop) van Marlene & Peter Oakey uit Australië.

Zij schreven: "Dit zijn niet de beste Minorca's die we ooit gefokt hebben, maar al onze goede dieren zijn op het ogenblik in de rui of te jong. We fokken al vele jaren Minorca's van het 'oude' type, dus de grote dieren met lange poten (vooral de hanen).

Vanwege de warme zomers en het feit dat maar weinig hanen in het tweede

jaar nog showwaardige kopversierselen hebben, is onze hoop altijd gericht op de jonge hanen voor de tentoonstellingen.

Tegenwoordig hebben alleen de sportfokkers nog interesse in dit ras; mensen die gewoon wat kippen in de tuin willen, kiezen steeds vaker voor gekleurde of gezoomde rassen, ongeacht het feit dat de Minorca toch een zeer goede legkip is".

MINORCA'S IN NIEUW ZEELAND

Deze foto's komen van Mark en Fiona Goldby in Nieuw Zeeland. Zij zijn de eigenaars van de 'Precious Poultry Farm' en fokken een groot aantal raskippen van diverse pluimage, waaronder ook de Minorca's. Mark en Fiona schreven:

"Het is altijd ons doel geweest om de eens zo populaire rassen, waar nu nauwelijks nog belangstelling voor is, te behouden. Zoals u waarschijnlijk weet, is het hier vanwege de bio-veiligheidswetten en de zeer hoge kosten, voor hobbyfokkers vrijwel onmogelijk om nieuwe dieren of broedeieren in te voeren, dus moeten we beschermen en behouden wat we al hebben.

De Minorca's in Nieuw Zeeland zijn misschien niet zo goed als ze zouden moeten zijn, maar we doen ons best om ze standaardmatig te fokken.

Wij vinden dat de Minorca's uitstekende leggers zijn van grote witte eieren, tot wel 260 per jaar.

Onze ervaring is dat ze wel wat schrikachtig zijn als jonge dieren, maar zodra ze aan de leg zijn, worden ze een stuk rustiger.

Als ze een ruime vrije uitloop hebben, kunnen ze een groot deel van hun kostje zelf bij elkaar zoeken. Het zijn actieve en alerte kippen. Bij ons worden ze nooit broeds".

Men vroeg mij wel eens wat mij zo aantrok in de Minorca's. Ik denk dat het vooral is vanwege de indrukwekkende grootte en daarbij is het een hoen met kracht en bespiering.

Een Minorca met kwaliteit is moeilijk te vinden. Gezien het gewenste standaardgewicht moeten ze wel groot zijn, en breed, en met een behoorlijk brede borst. Type, breedte en lengte moeten bij elkaar passen.

Boven: Fokker en fotograaf: Freddy Bettink.

Minorca's hebben heel wat ruimte nodig en ik vind dat het vrij langzame groeiers zijn. De opfok gaat het beste als de jonge dieren een heel seizoen hebben om te groeien. Zowel de oude als jonge dieren gedijen het beste als ze een royale vrije uitloop ter beschikking hebben.

Minorca's leggen meestal zeer grote eieren met een goede eischaal. Maar let op; abnormaal grote broedeieren komen vaak niet uit, dat is tenminste mijn ervaring in de loop der jaren.

Boven: Trio rozekammige Minorca's bij Richards, USA. Foto: Danne Honour.

De zwarten met enkele kam zijn het beste van type en grootte; de andere kleurslagen moeten er zo veel mogelijk op lijken.

De Minorca heeft een zeer grote kam en lellen. Zorg ervoor dat er ook genen voor kleinere kammen bewaard blijven in de foktoom, voor latere generaties. Scheve of overhangende kammen (ook bij de rozekammen) vinden we niet mooi; ze zijn niet symmetrisch en onpraktisch voor het dier. Het is logisch dat de Minorca een brede stevige kop moet hebben als fundament voor zijn grote kam, kinlellen en oorlellen. Te vaak worden deze onderdelen toch nog tot in het extreme gefokt. De oorlellen moeten een wat ronde vorm behouden; te langwerpige oren worden loshangende flappen. Oude hanen krijgen vaak wit in het gezicht en naast de ogen. Persoonlijk vind ik het wel wat hebben, zo'n extra groot wit oor bij de Minorca's, maar elke winter zie ik de vorstschade en realiseer ik me weer dat echt grote oorlellen en kammen ook een terugslag in je (tentoonstellingen) fokkerij kunnen zijn.

Links: Minorca hen op het nest.

Foto: Dirk de Jong.

Nerveus, gespannen, overactief en snelle stofwisseling zijn zaken die steeds genoemd worden. Het is nuttig om een paar rustige dieren aan te houden en ook te gebruiken in de foktoom, waardoor de stam uiteindelijk rustiger zal worden en voor u plezieriger om te hebben.

Het is duidelijk dat de Croad Langshan ooit gebruikt is om dit formaat dier te krijgen. De veerstoppels die af en toe nog te voorschijn komen op de loopbenen, zijn echter gemakkelijk weg te fokken door selectie.

Links: Minorca kuikens.

Fokker en fotograaf: Freddy Bettink.

U zult u niet gauw goede Minorca's tegenkomen, behalve op sommige shows, of als u toevallig een fokker kent van dit ras. De Minorca kuikens die in Amerika te koop zijn bij broederijen zijn zo slecht van type en formaat, dat ze in de verste verte niet lijken op de echte Minorca's. Daarom hebben we wat foto's verzameld, zodat u kunt zien dat de goede Minorca's nog bestaan, al zijn er helaas nog maar weinig. Ik hoop dat u een paar Minorca's zult vinden uit een goede lijn, van prima grootte, met een goede leg, en nog beter als ze ook een goede weerstand hebben.

Copyright ©2009 Aviculture-Europe. All rights reserved by VBC

Ik ben al lange tijd op zoek naar het **boek uit 1922 "Minorcas of Every Comb and Color" by Geo.H.Northup, gepubliceerd door Inland Poultry Journal, Indianapolis, Indiana.** Dit is de 3e druk, ook verkocht door Poultry Tribune. De eerste druk is van 1898 en de 2e van 1907, maar alleen in de 3e druk van 1922 staan de Buff Minorca's; daarvoor bestonden ze nog niet. Het is tevens het meest recente Minorca boek, maar vrijwel onbekend, daar ook de Ag Colleges het niet hebben. Mijn hoop is dat een van de lezers dit boek heeft? In de USA is het niet te vinden. Dan Honour ,261 Cooper Road, Millerton NY 12546. Phone 518-789-1090. Email dhonour@fairpoint.net